

ezek? Jótékony célú távgyaloglás, 50 kilométerért kapnak 1000 dollárt, amelyet a vak gyerekek javára befizetnek. Másfél millió dollárt „gyalogoltak” össze aznap, olvastam másnap az újságban.

Torontóban vagyunk. Kedves ifjú házaspár fogad egy egész lakással, amelyet rendelkezésünkre bocsátanak. Villámkiállítás! zsúfolt három helyiség, cocktail. Lelkes új barátok! Búcsú. „Vége a koncertnek.” Ti. ezt a kiállítási módomat egy koncertező muzsikussal gyors szereplésével hasonlították össze.

Toronto merőben különbözik New Yorktól. A felhőkarcolós üzleti negyedétől tekintve mindenki földszintes magánházában igyekeznek lakni. Ennek következménye, hogy a város 80 kilométer hosszú és 40 kilométer széles. Megesett, hogy barátaink elvittek látogatóba, mondván, nem laknak messzire a meghívók, csak 30 kilométernyire innen... (a városon belül).

Az Amerikai Magyar Népszava és Szabadság egy oldalt ír rólam (a kitűnő újságíró, Marer György írása). Egy nagyon jó modern galéria meghív újra kiállítani őszre. Persze ennyi „amerikai” tempó már sok nekem, ezt nem ígérem meg, majd egyszer, talán...

Ezek a sorok nem akarnak utamról és főleg New Yorkról teljes képet adni, ez nem is volna lehetséges. Ahogy a képeken: ott is keveredik a fény és árnyék, a világos és sötét, a meleg- és hidegszín, emberség és rosszaság, közöny és lelkesedés. Így találtam én világos, szép barátságot mindenütt, ahol jártam mint „magyar festő”. Manhattan szigetén baráti szigetsejteket, amelyek melegséget vittek bele a komor házrengetegbe. A nagy kultúrájú pszichiáter és melegszívű felesége; a drága kedélyű kitűnő zeneszerző, nejével, a nagyszerű ruhák alkotójával. És Lili, a legodaadóbb barát, aki ismeretlenül is, már régen „Ruzicskay-kultuszt” terjesztett New Yorkban, a régen megszerzett három képem birtokában... És hozzájuk kapcsolódó barátok sora, a balettmester s a kanadai „140”; mind kedves emberek, magyarok és nem magyarok, akikkel így találkozhattam a művészet nemesen semleges, harmonikus területén.

Ők és sokan mások segítettek meglátni New York mindkét arcát, amelyet, kedves Főszerkesztőm, ha nem is tudtam véglegesen visszaadni és nem lett írásomból befejezett mű, de talán lett belőle — remélem — egy elfogadható vázlat.

Repülönk újra felszállt, és újra 9 ezer méter magasan 800 kilométer sebességgel repített Párizsba, Bécsbe, és onnan Budapestre — haza.

